

У контексту дискусија поводом децембарских акција протеста у Москви, на проспекту Сахарова и такође на тргу Балотнаја, из кругова блиских властодршцима, чуле су се алузије на спољне силе, које се ослањају на „пету колону“ унутар Русије.

Доиста, инострани покушаји слабљења Русије као геополитичког супарника на светској сцени или њено уклањање као главног играча на евроазијском, а такође светском геополитичком простору, опажају се целим током трагичне историје руске државе. Са тим је тешко препирати се.

Тако је, на пример, још Кримски рат (1853-1856), по саставу учесника антируске коалиције (Велика Британија, Француска, Турска и Сардинија), а такође по обухвату театра војних акција, био, суштински, непризнати Први светски рат против Русије за доминацију – на крају крајева – на Блиском истоку. Уосталом, ако желимо бити прецизни, 1854. године, био је предузет безуспешан покушај освајања надмоћним снагама и Камчатке.

Узгред, интересантну улогу у распиривању тог рата и увлачењу Русије у њега, одиграо је тадашњи министар иностраних послова Руске империје Карл Роберт (касније „Васиљевич“) Неселроде, који се родио у Лисабону, од мајке Јеврејке и оца Вилхелма Немца, у том тренутку у служби руског императора, који је, суштински, био међународни авантуриста, служивши такође у Аустрији, Холандији, Француској, Прусији и поставши, најзад, руски посланик у Лисабону. Карл Неселроде током 40 година је руководио спољном политиком Русије и није нашао слободног времена да научи да јасно говори руски.

Сва његова дипломатска делатност противречила је националним и геополитичким

интересима Русије. Он је, по свој прилици, један од првих и упадљивих примера инфилтрације субверзивних елемената геополитичких противника Русије у више слојеве руске елите. Сумњива је била његова улога и у припреми убиства Александра Пушкина – ситног чиновника свог министарства, али великог песника Русије, чије је стваралаштво придобијало све више поштовалаца, и који је убудуће могао да озбиљно утиче на душевна стања публике, не само својом поезијом.

Руско-јапански рат (1904-1905), који су некомпетентно водили руски генералитет, адмиралитет и намесник цара на Далеком истоку, адмирал Јевгениј Алексејев, на неизненађујући начин се подударио са распиривањем револуције из 1905. године, која је била искоришћена зарад деморализације људства армије и флоте, а такође зарад дезорганизације позадине и комуникација. Захваљујући активним дејствима јапанске војне агентуре и потпуном одсуству контраобавештајне делатности у руској војци и флоти (заштитно одељење концентрисало се углавном на политичку истрагу), Јапанци су успели релативно брзо да уклоне адмирала Степана Макарова (страдао од мина), који је био кадар да организује макар и некакво ефикасно супротстављање јапанској флоти. Одбрана Порт-Артура, у принципу за борбу способне тврђаве и важне стратегијске базе војно-поморске флоте на Тихом океану, била је нестручно упропаштена, а сама тврђава издајнички предана противнику од стране генерала Анатолија Стесеља, који је „руководио“ одбраном.

То што се Први светски рат (1914-1918), подударио са два државна удара у Русији (revolutia на латинском значи преврат), фебруарским и октобарским, већ не треба да изазива чуђење. Коришћење оправданог незадовољства народа од стране организације међународних „професионалних револуционара“, у интересу финансијске интернационале, а такође Велике Британије и немачког генералштаба (и од њихових пара), имало је за средишњи циљ – слабљење позадине, дезорганизацију управљања државом, распарчавање државне територије на одвојене слабе формације и доцније њихов судар у грађанском рату. Познати принцип – подели, нахушкај и владај!

Стаљин се добро оријентисао у историји, и о „професионалним револуционарима“ је знао не по чувењу. То што се десило са земљом у руско-јапанском рату, а такође и у Првом светском рату, показало се немогућим за време његовог руковођења државом, у годинама Великог отаџбинског рата. Напротив, унутрашњи политички противници били су озбиљно ослабљени, народ је био уједињен на патриотским принципима, позадина, без обзира на све тешкоће, била је брзо и ефикасно организована, могла је ојачати армију, флоту и обезбедити победу над агресором, који је освојио практично целу Европу, и замахнуо на Северну Африку и Блиски исток. Покушаји спољних сила да разлабаве у свести већине људи веру у легитимитет политичког режима у СССР-у нису били крунисани успехом, упркос свим оскудицама које је народ морао да трпи.

Своје поуке из Другог светског рата извукли су и међународни геополитички противници Совјетског Савеза – модернизоване пројекције дореволюционарне Русије. Из тих поука родио се Харвардски пројекат, а 18 августа 1948. године, такође се појавила фамозна директива No. 20/1 Савета за националну безбедност САД, „Циљеви САД у рату против Русије“. Дати документ треба сматрати почетком информативног (суштински, психолошког) рата САД против СССР-а (Русије).

Ваља признати да се та директива (позната још као метод „drop shot“, нешто попут гађања картечом), усмерена на уништење Совјетског Савеза, успешно реализовала током следећих 50 година, и да је крунисана потпуном победом над њим 1986-2000-тих. Ако се за време Стаљина, није успело у рушењу Совјетског Савеза, који је економски и демографски био ослабљен у невиђеном рату, ни економским, ни политичким, ни војним, ни идеолошким, ни психолошким, ни финансијско-кредитним средствима, све је то било постигнуто за време Горбачова, који је запрепашћивао државу одсуством логике и здравог смисла у својим збрканим говорима и нејасним поступцима, који су коначно докусурили остатке легитимитета (суштински, правичности) поретка, који је доведен до стања „колоса на глиненим ногама“.

У том психолошком рату, (суштински – Трећем светском рату), рачунало се на елементе, о којима је нарочито писао Василиј Дворцов у свом чланку „Пета колона. Конспирологија револуције“. Тада, пре пет година, он је покренуо тему која је била актуелна у политичким круговима, опозиционо настројеним према режиму Горбачова-Јељцина, а такође, делимично, и према политичком систему, који је изградио бивши/будући председник Путин – управо проблем међународне завере против Совјетског Савеза у прошлости, и његовог међународно-правног наследника – савремене Русије наших дана. Данас је та тема поново актуелна, ипак, како је већ показано горе, овај пут је актуелизирају баш властодршци.

Дакле, како пише Дворцов, у завери против СССР-а/Русије – у суштини, потпуно у складу са доктрином Алена Далса – рачунало се на људе са подлим људским осећањима, на изопачене, на патолошке мрзителије своје отаџбине, „обожаватеље туђег“ – јер је само њиховим напорима, а не деловањем психички здравих и моралних људи, било могуће уништавање духовних и моралних принципа, утврђивање култа насиља, грамзивости, подлости и издаје.

Довођење таквих људи на кључне положаје у партијском и државном руководству – као

резултат негативне селекције – неизбежно је повлачило за собом дезорганизацију сваке управе, стварање самим тим хаоса у економији и индустрији, спуштање стандарда образовања, потискивање свега високоуметничког из литературе и уметности, торпедовање перспективних пројеката у науци и техници, бирократску самовољу и поквареност у односу на обичне чланове друштва, што је изазвало огорченост режимом, који је у њиховим очима изгубио легитимитет, а такође збуњеност, и у мултиетничкој држави недопустиво распаљивање национализма и сепаратистичких расположења међу другим народима Русије (посебно на Кавказу, у Закавказју, и у Средњој Азији), са истовременим гушењем националне самосвести Руса као државотворног народа, и његовом атомизацијом.

Литература, средства масовног информисања и уметност, у условима укидања спољашње цензуре, а такође патолошког одсуства савести у датој категорији лица (то јест унутрашњег моралног цензора), постали су арена самореализације људи са изопаченим укусима, подлим инстинктима и деградационо-паразитским потребама, а довођење на кључне државне положаје нескривених циника и русофоба, створило је солидан и дугорочан заклон против доласка на управљачке позиције државом истинских патриота, за које је служење националним интересима Русије – смисао живота, виши степен самореализације и моралне сатисфакције.

Говорећи о „урођеном патолошком психоконплексу мржње према својој отаџбини“, Дворцов, у принципу, следи традицију криминалне антропологије (истина, веома оспораване), чији је темељ поставио италијански судски психијатар и криминалиста Чезаре Ломброзо. Он је извео закључак о сродству злочинца са дивљаком (атавистички приступ), сматрајући, да се оно, осим у отупљеној осећајности, а такође, на пример, и у љубави ка тетовирању, посебно јасно манифестује у неразвијености моралног осећаја, које условљава неспособност субјекта за покајање, то јест у моралној поремећености.

Дворцов је сасвим исправно поставио питање о „лакрдјању“ као методи поткопавања духовних и моралних основа друштва, руске самосвести. „Стваралаштво“ „хумориста“ сваке врсте и „писаца-сатиричара“, који су попунили етар, када се озбиљно анализира, манифестује у ствари, исмејавање руског духа (у оригиналу – рускост, прим. Н.В.), а њихова претензија на то, да исмејавајући зло (на пример, корупцију, грамзивост, простаклук, бестидност, издају, бирократску ћудљивост и самовољу, разузданост криминала), они са тим злом „воде борбу“, не може да издржи никакву критику, јер зло, изложено исмејавању, престаје да у очима друштва изгледа опасним – али оно при томе не престаје да остаје зло.

„Пета колона“ у Русији: пропагандни мит или реалност?

Пише: Јевгениј Љутвајтес
среда, 01 фебруар 2012 08:06

При дугорочном деловању таквог сарказма на друштвену свест, отупљује (слично анестезији) његова осетљивост на зло, што је изузетно опасно за моралне основе друштва. Уосталом, нису случајно речи „сатир“ (то јест лукаво, сладострасно, демонско створење са јарећим ногама, брадом и роговима) и „сатира“ истог корена, етимолошки и семантички сродне. Демонско деловање сатиричара, Дворцов правично оцењује као субверзивни рад „пете колоне“, који подлокава православна начела. У вези тога, запрепашћеност изазива чињеница, да хумористи сличне врсте, систематски продужавају да добијају државне награде (!) из руку председника РФ „за допринос руској уметности“.

„Пепси покољење“ се заиста, напорима средстава масовног информисања, неких кинематографа и лоше наставне литературе, намерно и са одређеним циљем, откида од својих историјских корена, и лишава историјског сећања. Будућношћу народа је простије манипулисати, ако они не знају своју истинску историјску прошлост и не схватају садашњост.

Говорећи о делатности различитих „добротворних“ фондова, фондова „за изучавање...“ и „подршку...“ као мултидимензионалном подривачком раду „пете колоне“, аутор, ипак, не именује још једну важну форму манифестовања „пете колоне“, која разлаже државу и друштво изнутра. То је корупција (лат. „кварење“, „труљење“) – вероватно, најопаснија појава, која је посебно погодила Русију са доласком на власт циничних „младих реформатора“, са сталним асиметричним надменим подругљивим осмехом на лицу.

Државни организам, слично организму живог бића, јесте комплекс узајамно повезаних система, где грешка у једном од система неизбежно повлачи дисфункције у другима. Принцип вируса је познати феномен у психолошком рату. Он до неког времена није опасан за организам, ако у њему стабилно ради имуни систем. При слабљењу имунитета, вирус се активира, и пошто је унешен у ћелију, користи њену грађу зарад склапања себи сличних, поново програмирајући рад ћелија, самим тим слабећи или уништавајући организам. Све оне, који се свесно или несвесно налазе у „петој колони“, треба посматрати управо као социјални вирус у организму државе и друштва.

Када је ослабљен имунитет (то јест друштвени морал, органи државне безбедности и систем друштвене контроле), код таквих „вируса“ појављују се реалне шансе да униште организам, укоренењујући се у управљање процесима животне активности државе. Зато свака држава, а Русија нарочито, нема непријатеља који су опаснији од унутрашњег. Ако су они сузбијени, Русија је способна да издржи ма који спољни притисак, слично прекаљеном организму са јаким имунитетом. Али, на том плану, у држави, као што

видимо, увек је било проблема.

Корупција, која чини могућом куповину државних и других кључних дужности, испита, диплома и научних звања, добијање за мито повољних уговора у економији, избегавање одговорности од стране криминалаца и тако даље, доводи до тога, да у управу долазе људи који не умеју зналачки да управљају или су хотимични деструктивци, да обучавају људи који мало шта знају, да лече доктори који не умеју или не желе да лече, са криминалом „воде борбу“ људи који су сами извршили повреде закона, или су стали на чело организованих криминалних група. Као резултат, споне друштва слабе. Корупција, коју друштво више не перципира као зло, у дугорочној перспективи, разлаже државни и друштвени организам, чинећи га рањивим на спољашње ударце. Власт сама реже грану на којој седи, губећи легитимитет, постајући рањива (сетимо се судбина Аскара Акајева, Хосни Мубарака и других).

Када је у питању ова тема, пада нам на памет и филм француских документариста који је својевремено подигао прашину – „Revolution.com“, у којем се откривају механизми припреме и спровођења државних удара под маском демократских промена, наглашавајући технолошку компоненту. Истина, овде треба напоменути, да су дате технологије применљиве само против режима који су потпуно изгубили свој легитимитет у очима друштва, о чему смо већ говорили.

Творци филма тежили су да доставе до перцепције гледалаца безизлазност ситуације, осуђеност на пропаст шефова држава, који су непожељни газдама Стејт Департамента САД и ЦИА-е, неизбежност политичких преврата, ако се правилно припремају и умешно спроводе. Националним елитама даје се на знање да ниједан државни функционер неће успети да се сакрије иза националног суверенитета као међународноправног принципа, ако он одустане да се поводи, у колотечини глобалне политике финансијске интернационале и транснационалних корпорација, за њиховим извршним органима – Међународним трибуналом у Хагу, Стејт Департаментом, ЦИА и оружаним снагама САД.

Примери политичког или/и физичког уклањања таквих непожељних шефова држава као што су Чаушеску, Живков, Хонекер, Норијега, Гамсахурдија, Милошевић, Кучма, Шеварнадзе, Акајев, а такође Садам Хусеин, Хосни Мубарак, и Моамер Гадафи, призвани су да увере у томе политичке елите других земаља, до којих „још није дошла“ или до којих „још нису дошле руке“ глобалног предиктора (глобални предиктор – термин који означава субјекта глобалне политике, сценаристу-планера глобализације, прим. Н.В) – на пример, политичко руководство Ирана.

„Пета колона“ у Русији: пропагандни мит или реалност?

Пише: Јевгениј Љутвајтес
среда, 01 фебруар 2012 08:06

При прегледу „Revolution.com“, на себе привлаче пажњу цинизам и самољубље националне „наранцасте“ агентуре, који се манифестују у интервјуу са француским документаристима. То умногоме потврђује тезе, у којима споменути Дворцов карактерише дату категорију лица, намерно или случајно следећи традицију Ломброза, као људе са моралном поремећеношћу.

Ипак, такве ми не видимо само у круговима који су опозиционо расположени према садашњој власти, где су они далеко мање опасни за друштво, већ и на кључним управљачким позицијама. Све у свему, што се дубље упознајеш са историјом Русије, тим се више, на жалост, учвршћујеш у мишљењу, да је она – та историја – не низ победа руских концепција, руског оружја, руског духа, већ пре, ланац пропуштених историјских могућности, погрешних одлука и чудовишних издаја, при томе, на самом врху државне пирамиде.

Извор: <http://www.evrazia.org/article/1881>

Превео са руског – Небојша Вуковић